

РЕАКЦИЈА

Кутија со слики / Image Box, „Културен живот“ 1-2 / 95

Манифестациите од видот на „Кутија со слики / Image Box“ кај нас, за жал, обично се проследени со молк и поради тоа треба да се поздрават напорот на авторот Валентино Димитровски и на списанието „Културен живот“ текстот „Антологија на современата македонска уметност и Кутија со слики / Image Box“, објавен во „Културен живот“ 1-2 / 95, да направи осврт за оваа изложба.

Меѓутоа, би сакала да укажам на фактот дека при еден таков обид појдовна точка би требало да претставува — информираноста. Доколку се пренебрегне таа, како последица се јавуваат два тешки проблема: прво, критичарот нема целосна претстава за проектот — не го „чита“ проектот (што според мене претставува негова примарна задача), и второ, на читателите им наметнува погрешна претстава за делото — односно, ја дезинформира јавноста.

Без намера да навлегувам во субјективниот став на авторот на освртот, би сакала да укажам на некои пропусти во текстот, кои се однесуваат на мојот проект во „Image box“.

Најнапред, направен е пропуст при набројување на „автори кои веќе од порано го имаа користено електронскиот медиум“: не е наведено моето име. Факт е, меѓутоа, дека јас сум меѓу првите во Македонија кои работат со видео, во почетокот во соработка со Венко Цветков („На Идеолошкиот олтар“, прикажано на изложбата „Експресија, гест, акција“, Музеј на Македонија и „Скопје-Монтреал“ — видео фестивал, 1986; „Was ist Kunst“ на Биеналето на младите, Музеј на современата уметност, 1989), а потоа и самостојно — видео проектот „Allie“ за МТВ, тогашна РТС.

Понатаму, Димитровски зборува за ненужноста од употреба на видеото во некои од проектите, спомнувајќи имиња на автори меѓу кои овојпат е и моето (патем треба да се спомне дека дури и името претставува дезинформација, бидејќи презимето ми е Димитрова, а не како што вели авторот — Димитровска). Жал ми е, но морам да укажам дека перформансот во моите дела е конститутивен дел од проектот. Конкретно во овој проект, перформансот беше изведен без публика (една недела претходно), а публиката можеше да го види единствено преку видео-снимката. Видео-снимката претставуваше контакт со публиката, а врз неа се базираше можноста публиката да се вклучи во проектот, изведувајќи сопствен перформанс. Следствено, до-

Искра Димитрова, *Magna mater deorum*, '94 / '95

колку ја немаше, ниту публиката, ниту самиот Димитровски не ќе знаеја во што се состоел перформансот и целиот проект не ќе имаше смисла. За подобра информираност на публиката, пред почетокот на проектот беа делени фотокопии со информации за проектот, а истиот текст беше двапати емитиран на видео-снимката — информација што очигледно, по некоја случајност, не допрела до авторот В. Димитровски.

И на крај би додала, дека идејата за овој проект не го следеше конкурсот за изложбата, туку му претходеше, а веќе беа остварени и неколку контакти за нејзина реализација со соодветни лица од ликовната област.

ИСКРА ДИМИТРОВА